

เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งไปที่นิตยสารอิมเมจ

เรื่องสั้นเรื่องนั้นชื่อ ไฟ เป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์
หลังจากนั้นผมก็เขียนเป็นการใหญ่ รวมเล่มแรกด้วยชุดหักมุมจบ
คือ สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง

ผมไม่ได้เริ่มต้นโดยไม่มีพื้นความรู้มาก่อน ในวัยเด็กผมอ่านงานเรื่องสั้น
หักมุมจบค่อนข้างมาก เวลานั้นนักเขียนเรื่องสั้นตระกูลนี้ที่เป็นคนไทย
และได้รับความนิยมนับเป็นตำราจนาม ปกรณ์ ปิ่นเฉลียว

ปกรณ์ ปิ่นเฉลียว เขียนเรื่องชีวิตในเวดวงของตำรวจ เรื่องของ
ตำรวจ โจร พ่อค้า แม่ค้า โสเภณี คนเดินถนนทั่วไป เขียนได้รสชาติ และ
หักมุมได้เด็ดขาด

ฝรั่งก็มีปรมาจารย์เรื่องสั้นหักมุมจบเช่นกัน คนที่เขียนต่อเนื่อง
ยาวนานที่สุดคือ โอ. เฮนรี

ดังนั้นจึงไม่แปลกเมื่อผมเริ่มเขียนเรื่องสั้น จึงเดินตามรอย
ปรมาจารย์ปกรณ์ ปิ่นเฉลียว และ โอ. เฮนรี

นักเขียนสองคนนี้ยกระดับการหักมุมไปอีกขั้น คือไม่เพียงจบเรื่อง
ด้วยการหักมุมตามกติกาของงานประเภทนี้ แต่ยังใส่อารมณ์ ความรู้สึก
จิตใจของคนด้วย ทำให้เรื่องมีความลึก

และผมก็แอบเรียนวิธีเขียนของปรมาจารย์แบบครูพักลักจำ แต่ทำ
อย่างจริงจัง ซ้ำแหละโครงสร้างเรื่อง วิเคราะห์ว่าทำไมเรื่องจึงดี ดีตรงไหน
ดีได้อย่างไร

หลังจากรวมเรื่องสั้นหักมุมจบชุด แมงโก ในปี 2556 ผมไม่ได้เขียนเรื่อง
สั้นตระกูลนี้อีกเลย จนถึงปีนี้ (พ.ศ. 2568) ก็ห่างเหินมา 12 ปี

ครูพักลักจำ

ผมเริ่มเขียนหนังสือนิยายจริง ๆ ในปี พ.ศ. 2528 หลังจากใช้ชีวิตในต่าง
ประเทศหลายปี ผมเริ่มทำงานในวงการโฆษณา และมีเวลาว่างเหลือค่อนข้าง
มาก ตามประสาคนโสด

ผมละเลยเวลาว่างไปเขียนเรื่องสั้น

ผมไม่รู้จะทำอะไรผมจึงเริ่มเขียน บางสิ่งในหัวบอกว่าจะจบปากกาแกะ
เรื่องสั้นตระกูลแรกที่ผมเขียนคือแนวหักมุมจบ (twist-ending)

ผมชอบงานตระกูลนี้ มันท้าทายมาก เพราะต้องคิดพล็อตเรื่องที่ยากขึ้น
ไปกว่าเดิม คือต้องจบหักมุมให้ได้

ผมเขียนแล้วต้องไว้ในลิ้นชักอยู่นาน จนวันหนึ่งก็อะไรไม่รู้ ส่ง

ต้นปี 2568 ผมลงมือเขียนเรื่องสั้นหักมุมจบอีกครั้ง เขียนทุกวัน ต่อเนื่องนานหลายเดือน จนได้จำนวนเรื่องสั้นสี่สิบกว่าเรื่อง

จึงแบ่งออกเป็นสองเล่ม คือ *ฮานอย ฮิลตัน* (เล่ม 4) และ *รุกฆาต* (เล่ม 5) ตามมาจาก *สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง ร้อยคม* และ *แมงโก่ง*

สำหรับเล่ม 4 *ฮานอย ฮิลตัน* เป็นงานสะท้อนสภาพสังคม โดยเฉพาะช่วงสงครามเวียดนาม ในช่วงเวลาที่จิตวิญญาณมนุษย์ตกต่ำเกือบขีดสุด และสะท้อนพฤติกรรมมนุษย์

มันยังเชื่อว่าสงครามไม่เคยยุติ และมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยน

ขอขอบคุณ : ปรีสนา บุญสินสุข บรรณาธิการ, อาจารย์นงา กล้วยไม้ ที่ช่วยตรวจต้นฉบับ, นฤมล สกุลศรีวัฒน์ ผู้ช่วยประสานงาน

ขอขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านในโครงการ เต็มหัวใจใส่ห้องสมุด บริจาคหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุดทั่วประเทศ ได้แก่ บริษัท วินด์ ซิลล์ จำกัด, อาจารย์นงา กล้วยไม้, นงนภัส ตาปสนันท์, ม.ล. ปราณีพิทย์ เทวกุล, รั้งสรรค์ สกุลยง, อุดม ไวนฤนาท, ครอบครวัคันธาวงสกุล, ครอบครวั ‘ต่อ หน้อย เบล ปาล์มมี’, ครอบครวัสิริศิริวิชัย, สำนักพิมพ์ 113 และผู้อ่านที่ไม่ประสงค์จะออกนาม

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความบันเทิง และคาดไม่ถึงตามสมควร

วินทร์ เลียววาริณ

พฤษภาคม / ธันวาคม 2568

แต่ ทหารไทยในแนวหน้า

เรื่องสั้นชุดนี้มีตัวละครจำนวนมาก ชื่อและนามสกุลทั้งหมดของตัวละครเป็นนามสมมุติ หากไปพ้องกับชื่อสกุลจริงของผู้ใด ก็เป็นความบังเอิญโดยแท้

ศพท้ายรถ	12
ตลาดมืด	22
เรื่องที่คาดไม่ถึง	32
ในหลุมหลบภัย	40
ตู้ห้อง 707	50
งานชิ้นแรก	58
ดอกไม้สงคราม	66
นายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุดของประเทศไทย	82
ตู้เย็นปฎิวัติ	90
ชะตากรรมของนายโถง	100
ข้าวต้มให้แม่	108
เครื่องหมายคำถาม	114
ทางกลับบ้าน	126
ฮานอย ฮิลตัน	142
เรื่องของคนใช้สามคน	154
วันเลิกรา	162
ชะตากรรมของไอ้หิน	170
คำอนุญาตของพ่อ	176
แม่ใจยักษ์	182
ที่นี่ไม่ต้องรีบ	190
สามเหลี่ยมทองคำ	196
คอลล์ เซ็นเตอร์	208

“ผมเป็นเชลล์แมนครับ รับออร์เดอร์
ยาที่ต่างจังหวัด ไปหลายจังหวัด”

ศพท้ายรถ

ศพท้ายรถเป็นชายวัยกลางคน ผมเทาแซมขาว ไว้หนวดเคราบาง ๆ
ผมกำลังขับรถข้ามจังหวัดกลางดึก ถนนทั้งสายจมในความมืด ไฟ
หน้ารถสาดพอเห็นทางข้างหน้า
ทันใดนั้นผมได้ยินเสียงจากท้ายรถดังกึกกักเป็นระยะ ผมขมวดคิ้ว
แต่ขับรถต่อไป เสียงนั้นดังไม่หยุด ในที่สุดผมก็ตัดสินใจจอดรถที่ข้างทาง
ผมเปิดท้ายรถภายในนั้นมีศพชายคนหนึ่ง วัยกลางคน ผมเทาแซม
ขาว ไว้หนวดเคราบาง ๆ
เสียงดังที่ผมได้ยินเกิดจากนาฬิกาข้อมือของคนตายกระทบตัวถัง
รถ ดังกึก ๆ เป็นจังหวะ
ผมรีบปิดท้ายรถ หันรีหันขวาง หากตำรวจพบศพนี้ ผมต้องเดือด
ร้อนแน่นอน
ผมขับรถต่อไป เพียงไม่กี่กิโลเมตร ก็แลเห็นด่านตำรวจ

ผมถอนใจ ทำไมผมโชคร้ายพบตำรวจในสถานการณ์นี้? ผมมี
ประวัติอาชญากรรมมาก่อน แม้ว่าผมไม่ใช่คนผิด

สี่ปีก่อนผมติดคุกนานสามเดือนเพราะทำร้ายคนในร้านเหล้าถึงแก่
ความตาย ชายคนนั้นเมาสุรา และลวนลามพนักงานหญิงคนหนึ่ง ผมเข้าไป
ห้าม ผลก็คือชายคนนั้นโกรธ ซักปี่นจะยิงผม อารามจวนตัวผมพาตขวด
เหล้าใส่หัวเขา เขาสลบไปสองวัน และถึงแก่ความตาย

ผมถูกตั้งข้อหาฆ่าคนโดยเจตนา แต่ผมติดคุกช่วงสั้น ๆ แล้วหลุด
ออกมา เพราะพยานให้การตรงกันว่ามันเป็นการป้องกันตัว แต่กระนั้นการ
ฆ่าคนก็อยู่ในประวัติของผมแล้ว

ผมรู้ว่าตำรวจแลเห็นรถผมแล้ว การเลี้ยวหนีด้านจะทำให้ผมเป็นผู้
ต้องสงสัยทันที ผมทำใจดีสู้เสือ ขับรถไปถึงด่านตรวจ เห็นตำรวจสองนาย
ยืนตระหง่านอยู่ ผมหวังว่าตำรวจคงไม่เรียกผมเปิดท้ายรถ

ตำรวจทางหลวงโบกมือให้ผมจอดรถ ผมจอดรถ เลื่อนกระจกลงมา

ตำรวจถามผม

“ไปไหนครับ?”

“เข้าเมืองครับ”

“ดื่มเหล้ามาหรือเปล่า?”

ผมเหลือบมองขวดเหล้าบนเบาะที่นั่งข้าง ๆ ใช้มือปิดม้นตกลงไป
บนพื้นรถ สายตาตำรวจจับมองขวดเหล้านั้น

“เปล่าครับ ผมไปทำงาน”

“ทำงานอะไรครับ?”

ผมตอบ “ผมเป็นเซลล์แมนครับ รับออร์เดอร์ยาที่ต่างจังหวัด ไป
หลายจังหวัด”

ผมชี้ไปที่ที่นั่งด้านหลังซึ่งเต็มไปด้วยกล่องยา

“ผู้หมวดสนใจยาบำรุงไหมครับ?”